

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ...ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ!

Το χωριό Μπλάγκουντ στην Μινεσότα της 'Αμερικής, υπήρξε κενό όλιγου καιρού το θέατρον ενός περιεργατάτου γεγονότος. Πρώ πολλών ετών κατοικούσε σ' αυτό χωριό αυτό ένας σιδηρουργός ονόματι Σμιθ, ο οποίος μιά μέρα αρρώστησε και σε λίγο πέθανε. Τήν κηδεία του την ακολουθήσαν πολλοί ως το νεκροταφείο που απέιχε δυό χιλιόμετρα απ' το χωριό. Καθώς όμως προχωρούσαν προς την πόλιν των νεκρών, πέρασε ξαφνα ένα αυτοκίνητο, το οποίο έκαμε τ'άλλα της νεκροφόρου να αφηνιάσουν, να πετάξουν τόν άμαξά κάτω και ν' αφήνουν μόνα τους σέρνοντας το φέρετρο μαζί τους προς τ'α χωράφια όπου έχαθην αντελώς τ'ά ίχνη τους.

Σε μιά ώρα όπως περίπου οι κάτοικοι του χωριού που είχε αναστατωθή από αυτό το συμβάν εβαν με μεγάλη τους έκπληξη, ή ότοια άμέσως σχεδόν μετεβλήθη σε τρόμο, την νεκροφόρο ν' αφηνιάσει πίσω και στή θέση του άμαξά να κάθεται ο...κηδευθείς σιδηρουργός!

Ενθρομο και σταυροκοπούμενοι οι χωρικοί τόν έπλησιασαν σιγά-σιγά τόν...μαγαρίτην, ο οποίος τους διηγήθηκε τ'ά εξής: 'Αφού τ'ά άλλα, αφηνιασμένω καθώς ήταν έφραξαν άρκετό διάστημα, έφραξαν ξαφνα τ'ά άμαξί σ' ένα γανιάκι και ύστερα έστάθηναν. Χάρη τόν δυνατό αυτό τράνταγμα, ο Σμιθ μπήκε ν'ά συνέλθη, γιατί άπλουστάτα δεν είχε πεθάνει, αλλά είχε πάθει από νεκροφάνεια!...

Η έκπληξις τού ήταν φυσικά μεγάλη όταν είδε πού βρισκόταν, μπήκε όμως ν' ανακινήση γρήγορα την ψυχαίμια του, να τ'ά βάλη πάλι όλα εν τάξει και ν' αφήσει τ'ά άμαξί πίσω στο χωριό!...

Ο ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓ'ΕΣΣΟΝΙΕ

Ο διευθυντής ενός Παρισινού θεάτρου έπισκεψήθηκε μιά μέρα στο άτελιέ του το διάσημο ζωγράφο Μείσσονιέ, ο οποίος, ως γνωστόν, ζωγράφιζε μόνον μιζρές είνους, και τόν ρώτησε αν μπορούσε ν' αναλάβη ν'ά ζωγραφίση την αύλαια του θεάτρου του και ν'ά του δώσει και την άμοιβή του.

Ο Μείσσονιέ άφησε τόν διευθυντή ν'α τελειώσει και έπειτα τόν ρώτησε:

- Έχετε ιδή ποτέ σας τέτοιες εικόνας μου;
- Ό! ναι, είχε εκείνος, αλλά ή εικόνας σας μου είχε άδιάφορες. Εγώ θέλω το όνομά σας μόνο, γιά ν'ά μπορέσω ν'ά προσελκύσω τόν κοινόν.
- Πόσο μεγάλη θέλετε ν'α είναι ή αύλαια; ρώτησε ο ζωγράφος.
- Περίπου δεκαοκτώ μέτρα πλατείαν γ' δεκαπέντε μέτρα.
- Ο Μείσσονιέ πήρε τότε ένα μολύβι και έκανε ένα λογαριασμό.
- Όταν τελείωσε είχε στον διευθυντή με όλη του την σοβαρότητα.
- Έκανα τόν λογαριασμό μου και βρήκα ότι ή εικόνας μας πουλιούνται άγδαήντα χιλιάδες τού μέτρο. Η αύλαια σας λοιπόν θ'ά έκσώσει άναλόγως τού μεγέθους της 21.500.000 φράγκα! Έπειδή όμως για ν'ά ζωγραφίσω εικόσιπέντε πότους χρειάζομαι ένα χρόνο, θ'ά χρειάζομαι... έκατόν ενενήντα χρόνια γιά ν'ά ζωγραφίσω την αύλαια! Έπειτα λοιπόν ν'ά έχετε έρθει νωρίτερα, άγαπητέ μου κύριε, γιατί τώρα πιά είμαι πολύ γέρος...
- Ο Διευθυντής τού θεάτρου φεύγει κι' άκόμα φεύγει!...

ρος... γιά ν'ά μην τ'ά μάθουν κι' οι δικοί μας και δειλιάσουνε. Καθώς τους είχε τ'ά κόμα, και τόν ακούμιχαν μοσποθαμμένο στο κατόπι... κι' οι Τοῦροκι βλέποντας άπ' άπ' άκρου, έπρόμαζαν κι' έλεγαν: «Τόσος οεί! Τόσος οεί!» «Ο Καπταίνος Τόσος! ο καπεταίνος ο Τόσος!» Κι' οι δικοί μας άπ' τ'άλλα καρβία, δεν τ'ά πήραν μυροδιά, κι' εστάθην ανδρωσιμένοι, κι' έδιωξαν την Τοῦροκι άρμάδα. Κι' όταν ή άρμάδα έγινε άφανη, τότε τ'ά έμαθαν κι' έβρίσαν πίσω στο νησί μας, γιά ν'ά δάγουν τόν Ν. κοτσόρα, πού πέθανε καρτώντας με τ'ά χέρια τ'ά άντερα του γιά ν'ά μη γυθού, με τ'ά δόντια της ψυχής του, γιά ν'ά μη φύγη. Κ' ήσαν και τόν έθαφιν κάτω στο Λεζοντι, κοντά στην Άμμο, στο γιάλο, και τόνις τού βγάλαν και τραγοδι:

... Καί κίνο, ποδ φοβρίκε και όλοι τ'έν ετρέμαν επήγας και τον θάψανε στον Λεζοντιού τ'ό ρεμμα.»

Άκόμη και σήμερα οι Συριοκοί δείχνουν ένα σωρό από πέτρες και λένε ότι είναι «Ο τ'ά φ ο ς τ'ο ὅ Ν ι κ ο τ'σ' α ρ α.»

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Χέρτφορντ πού άγόραζε ένα μέγαρο... γιά ν'ά μη τού χαλάσουν τόν ύπνο!... Ο Θεός και ο πρεφής του. Ο Άμασις και ή λεκάνη του. Ένα καλό μάθημα προς τους Αιγυπτίους. Τι ήσθάνετο ο Βεσπασιανός ψυχοραγών. Η περιπέτεια τού κόμητος Φλαμαρέν. Οι φανταστικές ληστειά. Περι τίνες έπρόκειται.

Ο βαθύπλοτος λόρδος Χέρτφορντ είχε νοικιάσει κάποτε, και διέμεινε σ' ένα μέγαρο στην οδό Λαφίτ. Ένα πρωί, ένω κοιμόταν, ο ύπνητής του τόν εξύπνησε έσπευσμένως και τόν έπληροφόρησε ότι είχαν φτάσει μερικοί άγνωστοί του κύριοι γιά ν'ά έπισκεφθούν τόν σπίτι.

- Τό σπίτι; ρώτησε ο Χέρτφορντ άνοιγοντας με κόπο τ'ά μάτια του. Μά τ'ό έχω νοικιάσει εγώ!
- Μάλιστα, μυλόρδε... Ο ιδιοκτήτης όμως θέλει ν'ά τ'ά πουλήση, κι' οι κύριοι πού ήσαν ν'ά τ'ά έπισκεφθούν είναι άγορασταί.
- Ο Χέρτφορντ σκέφθηκε λίγο και τέλος είχε στον ύπνητή του:
- Πες στον ιδιοκτήτη ότι άγοράζω εγώ τόν σπίτι αυτό όσο θέλει. ύπό τόν όρον όμως ν'ά μ'άφισή τώρα ήσυχο ν'ά κοιμηθώ!...

Κατά τους τούς πρώτους αιώνες τού Μωαμθανισμού, κάποιος μοαμεθανός ισχυριζε ο ότι ήταν...ο Θεός!...

- Δεν φοβάσαι, τού είπαν, μήπως σε σκοτώσουν και σενα όπως σκοτώσαν πέρσι και κάποιον πού ισχυριζέτο ότι ήταν προφήτης, σταλμένος άπ' τ'ό Θεό!...

- Καλά τού ζάναν και τόν έσκοτώσαν, άπήνησαν άπαθώς ο μοαμεθανός. Έλεγε ψήματα. Δεν τόν...είχα στείλει εγώ!...

Όταν ο Άμασις έγινε κύριος όλης της Αιγύπτου, επί της όποιας έβασίλευε επί σαράντα χρόνια, οι Αιγύπτιοι δεν ήθελαν ν'ά τόν άναγνωρίσουν λόγω της ταπεινής καταγωγής του, και δυστροπούσαν στην έκτέλεση τών εντολών του. Ο Άμασις πειράχθηκε πολύ γιά τήν περιφρονητική τους αυτή στάσι και άπεφάνισε ν'ά τους δώσει ένα καλό μάθημα. Έπήσε λοιπόν μιά δόλορη λεκάνη τήν όποιαν συνήθιζε ν'ά πλένν τ'ά πόδια του ύστερ' άπ' τ'ό δείπνον, τήν ανέλυσε και με τ'ό χρυσόφι της κατσκευάσε ένα μικρό είδωλο. Οι Αιγύπτιοι τότε έπισπασαν ν'ά προκυνήσουν τόν νέο Θεό. Ο Άματις πλέον θεωρούν κατάλληλη τήν ευκαιρία παρουσιάστηκε εμπρός τους και τους είπε:

- Τό είδωλο αυτό έγινε από μιά λεκάνη, μέσα στην όποια έπλενα τ'ά πόδια μου! Μολταύτα έσείς ήθατε ν'ά τ'ό προσκυνήσετε, άδισφορούντες γιά τήν προέλευσί του. Γιατί λοιπόν ή προσλευσις και ή καταγωγή ή ιδιή μου σας πειράζει; Γιατί λοιπόν δεν θέλετε ν'ά με προσκυνήσετε; Είμαι βασιλεύς! Τι ήμουν πρώτα; Τι σας ενδιαφέρει; Μήπως και τ'ό είδωλο δεν ήταν μιά κοινή λεκάνη!...

Όταν ο Βεσπασιανός ψυχοραγόςος τόν έρώτησαν τί αισθανόταν.

- Νοιώθω ν'ά γίνωμαι, σιγά-σιγά, Θεός! τους άπάντησε.

Ο κόμης ντε Φλαμαρέν, παρνούσε κάποτε από τ'ό δίσκος τού Φονταμεμπλό, πηγαίνοντας στο Παρίσι γιά μιά ύποθεή του, όταν κοντά στον δ'όμοιο δρόμο, συνηντήθη με μερικούς ανθρώπους, οι όποιοι έφαινότο ύποπτοι και επικίνδυνοι.

Ο κόμης τ'ά έχασε.

- Πάει! Θα με σκοτώσουν!... σκέψθηκε και τοιμάστηκε ν'ά πωλήσει άκριβά τή ζωή του.

Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή του, όταν ο ένας από τούς ύποτιθεμένους «ληστές» τόν έπλησιασε και τού είχε μοστηρωδώς:

- Έάν δεχθήτε ν'ά άπουσηθήτε άμέσως, θ'ά σας δώσω διακόσια λουδοβίγια!

«Διάβολε!... σκέψθηκαν ο κόμης. Είναι ή πρώτη φορά, πού άντι ν'ά μου ζητούν λεπτά μου προσφέρουν-και ποιοί; Μιά πσειρά να κοποίω!...»

- Είναι πολύ λίγα κύριοι... Οι άγνωστοι τότε παραμέρισαν σε μιά γανιά και έκαμαν ένα πρόχειρο συμβούλιο. Σε λίγο, ο άνθρωπος πού είχε μιλήσει πρώτος στον κόμητα τόν πλησίασε και τού είπε:

- Έστω: σας δίνουμε πεντακόσια λουδοβίγια, άποσύρεσθε; - Με πεντακόσια, μάλιστα! άπήνησαν ο κόμης.

Και άμ' έπος άμ' έργον. Τού έμέτησαν άμέσως τ'ό ποσόν, άνέβηκε πάλι στο άλογο του και έφυγε.

Στό δρόμο τού κάκου προσπεύουσε ν'ά ξεγγήση τήν άλλόκοτη περιπέτεια του. Καί μόνον όταν έφτασε στο Μελάν μπήκεσε ν'ά μιά ή άκριβά; είχε συμβεί. Τά πρόσωπα πού είχε συναντήσι δεν ήσαν ούτε λησταί ούτε κακοήγοι. Ήσαν άπλουστάτα άγαθότατοι χωρικοί, οι όποιοι πήγαν γιά ν'άγοράσουν κάποιον τιφλίκι πού είχε τευθ στή πλειστηριασμό. Συνέβη όμως ή εξής παρεγγήγησι. Τόν πήραν στην άρχή γιά επικίνδυνο άντίπαλο, πού θ'ά έπλειδοπούσε κατά τήν ώρα τού πλειστηριασμού και έσπεναν ν'ά τού δώσουν όσα χρήματα τούς εξήτησε γιά ν'ά τόν άναγκάσουν ν'ά παραιτηθή τών σχεδίων του και ν'άποσυρθή πράγμα πού...δεν καίσιαν βέβαια και πολύ γιά ν'ά τ'ά καταφερουν!...